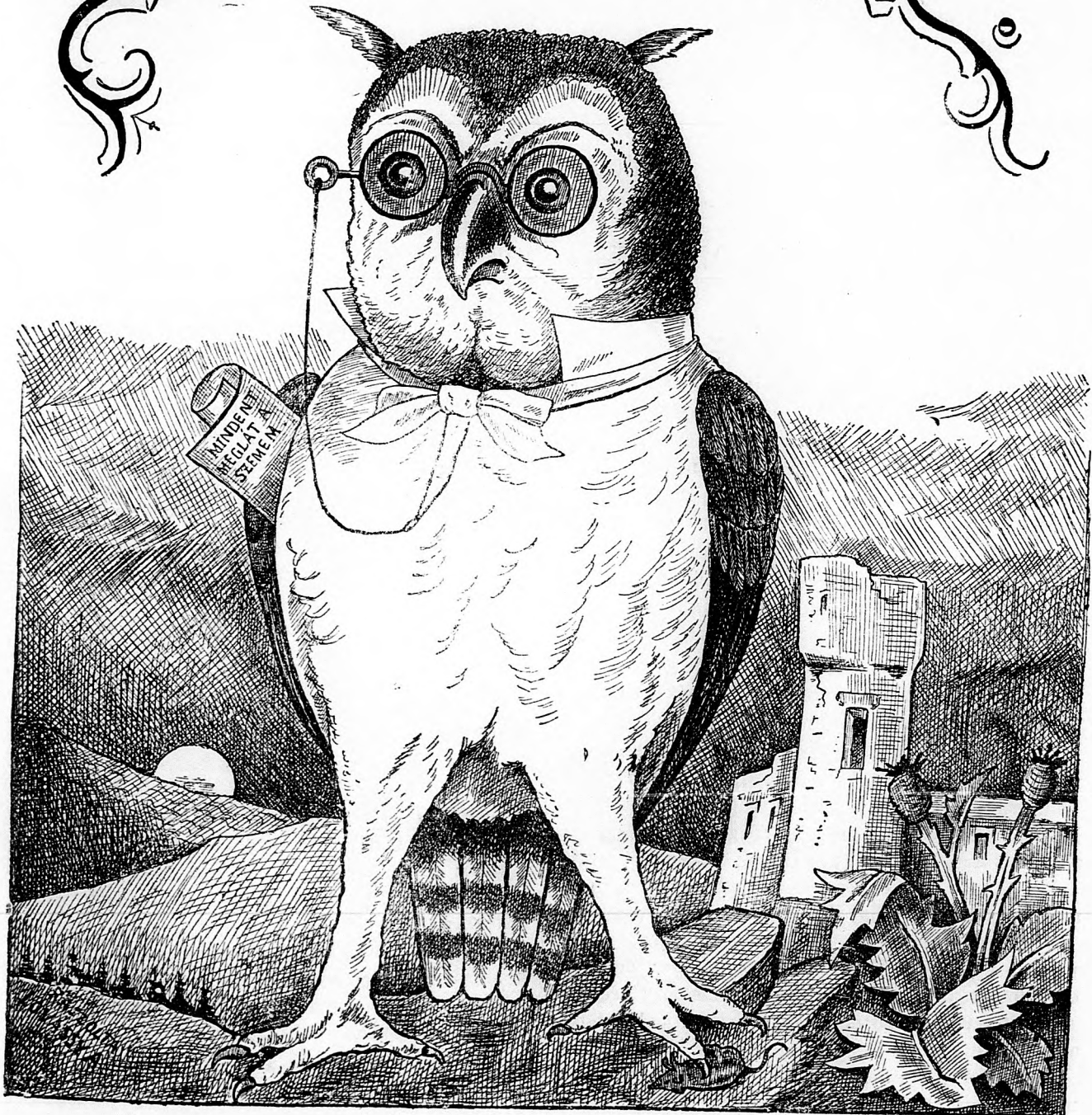

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCA 5. SZÁM.

LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	---	---	---	8	frt
Fél évre	---	---	---	4	frt
Negyedévre	---	---	---	2	frt

Egyes szám ára 16 kr.

KIÁLLÍTÁS.

Remekbe készült a munka;
Czipő, szerszám, bot, ruha,
Ha bámulunk, száját tátunk,
Isten ugyse nem csuda!
Dísz kocsinak fényes bőre
És a csizma ragyogás,
Elvakítja a szemünket;
Minden oly szép, oly csodás!
Diadalt és dicsőséget
Zengünk mi völgyön, hegyen
S kívánjuk, hogy éltetek és
Munkátok tartós legyen.

BAGOLY

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXII.

SAL FERENCZ.

Mottó: Ha haragszom, ne félj tőlem.

Iparos világot élünk!

Itt járt a sok ác, kovács, lakatos, rézmives, takács asztalos, borbély, szitakötő, szijgyártó és csizmadia mester, de valamennyi közt legkülömb mester Sal Ferencz: a polgármester.

Tiszteletbeli elnöke volt ő az iparos ifjak országos vándorgyűlésének és úgy megállta helyét, hogy megakarják választani tiszteletbeli foderásznak.

Ért is a bodorintáshoz és a fodorintáshoz, de legjobban belepászol a polgármesteri székbe, melyet az ő terméhez szabott Tohnet, a székcsináló.

Hej pedig Sal Ferencz sem hitte, hogy valaha egy város feje legyen: mert ő is egyszerű, fakó poeta volt, csak úgy kavarta, zavarta a tintát, mint mi és hazafias lelkesedéssel pengette, zengette a gitárt.

A hatvanas években nagy reményű, fiatal költő volt sokat vártak tőle, de csalódott benne az irodalom; mert leugrott a szilaj Pegázusról és ügyvéd lett; igen a lánglelkű dalnok végrehajtásokra járt; ekkor meg az ügyvédi kamara volt reá büszke; de az is csalódott benne; mert a melegszívű embernek sehogy sem tetszett a pergő dob szava; sutba dobta tehát a diplomát és lett belőle polgármester Nagyváradon.

Nagy szó ez uraim! Nagy szó volt különösen akkor, midőn *Sal Ferenczet* megválasztották.

Rakoncátlan, fékezhetlen természetű emberek voltak a tanács tagjai, százfejű sárkány módjára viczkáncdoztak a városi bizottsági tagok.

Marat, Danton és Robespierre szelid bárányok voltak a váradi korifeusokhoz képest.

Dus László üvöltő tigris volt, csendesen óvatosan lesett a prédára s ha izletes falat akadt a körmei közzé, üvöltött, jajongott és vérre szomjazott.

Rác Mihály, a mézes szavu Miska, nihilista gyűlésekre járt el; *Bakuinhoz*, a nagy muszkához irta az ódákat; *Szaszulics Verával* levelezett és a megboldogult *Elidesz Venczellel* egy közös edénybe csurgatta vércseppjeit.

Komlósy Pál petárdákat gyártott, *Keledy József* petróleummal kente meg a baumsájdót, *Fekete József* pedig a marseillest énekelte a Falu rosszában, szóval kigyó fészek volt egy-egy közgyűlés, mely mérges füláncját öltögette és folyton sziszegett.

Sal Ferencz, ennek a gyehennának oda mert ülni a kellő közepébe.

Évekig küzdött a sárkánnyal, míg végre legyőzte, megfékezte.

Dus Lászlót tapintatosan körül hálózta, mint a pók a musliczát.

Ha Budapestről haza jött, oda ment a főügyészhez, megrázta kezét és így szólt: Kedves Lászlóm tiszteltet *Tisza Kálmán*. Mikor a fővárosba utazott, mindig megkérdezte, hogy Dusom, Dusom, kedves Dusom, mit izensz *Tisza Kálmánnak*? *Dus László* végig simította franczia szakállát és fejét megrázva, eleinte azt felelte, hogy: én *Tisza Kálmánnak* nem izenek semmit! De egy alkalommal megpuhult a büszke férfi és bement Sal Ferenczhez; kövér kezeit gömbölyű gyomrára téve, kék szemével az ég fele tekintve, így szólt: Polgármester ur! Kérem megmondani Budapesten, hogy tiszteltetem *Tisza Kálmánt*!

A polgármester könnyezett és megveregette a megtért bűnös vállait.

Rác Mihálylyal könnyebben lehetett boldogulni.

Az érdemes főjegyzőt szüretre hívta meg a város feje és Mihály ur a must hatásától meglágyult.

Keservesen panaszkodott, hogy *Szaszulics Vera* hűtlen lett hozzá.

Hűtlen lett? — vágott közbe Sal — akkor te is hadd ott a faképnél. —

Ugy történt! *Rác Mihály* arra ébredt fel, hogy rajta van a mameluk bilyog. Morgott is reá az öreg *Elidesz*; de az exnihilista felé sem ment többé a titkos pinczének; sőt nem sokára ódát zengett *Görgei Arthurhoz*.

Komlóssy Pál is lágyulni kezdett, mint a juhturó a napon. Először nem akart egy asztalnál enni Miskával, de végre a *Rózsabokorban* ő is beadta a derekát, különösen akkor, midőn Sal Ferencz oda kiáltott neki, hogy: halljuk a magyar Demosthenest!

Szegény Pali bácsi elszédült, megtántorodott a hizelgő szavaktól és Levallotta, hogy nem bombákat gyártott ő, hanem csak a világot ijesztette; mert puskapor helyett, paré magot öntött a görög dinnyébe.

Sal Ferencz szenvedélyes esókot nyomott az öreg ur homlokára és így szólt: tudtam én, hogy Pali bácsi nem akarja levegőbe röpiteni ezt a nemes várost!

1892

Sal Ferencz.

Egy szó mint száz, a Sal Ferencz tapintatának köszönhető nagyrészt, hogy a nagyváradi ellenzék vezérférfiai vagy megtértek, vagy elcsendesedtek.

Hajh! De a levágott fűszálak kisarjadzott, a kigyó farka ismét kinőtt és a romokból feltámadt az új nemzedék; azonban a sarju véznább, gyengébb, ez az ivadék erőtlenebb, mint a nagy elődök.

Heczpáli *Justh Sándor* csak izél, *Szokoly Tamás* csak a sörtéit borzolja, *Déry János* csupán az üveget csörgeti; de nem sok zavart tudnak csinálni.

Mégis különös, hogy ezek az apró szentek jobban kihozzák sodrából Sal Ferenczet, mint a viadorok.

Ideges, haragos, ha ellent mondanak, bele szokott már a csendes ügetésbe, mérges, ha valaki kirug a hámból.

Pedig kirugnak, annyi bizonyos.

Sok pénz van a város kasszájában, mióta megváltották a regalét.

Egyik ember állandó színházra akarja elköltetni, másik vashídra, harmadik kaszárnyára, negyedik iskolára, mindeniknek van valami eszméje.

Csoda-e, ha ilyen körülmények között megfájul a polgármester feje; csoda-e, ha puskapor természetűvé válik a csendes vérü, ábrándozó poéta?

Nemes felháborodással ripostíroz a lázongóknak, szeme szikrázik, ujjai reszketnek és azon kesereg, hogy nagyon sokféle dolgot kellene csináltatni abból a kis pénzből, ha telnék!

De mikor bevégzi a beszédet, ismét lecsilapul és olyan csendes, bikisi nyugalomsággal zökken vissza a polgármesteri székbe, mintha a szeghalmi nádas susogna körülötte.

Tekintete elborul, méla szemei merengve néznek a messzeségbe; vajjon mit gondol ilyenkor? Talán a múlt idők emléke, a bohó, ábrándos évek jutnak eszébe?

Oh poéta, poéta! Miért is lettél polgármester? A költő nomlokára babér levelet, a város fejére tövis koszorút szoktak tenni.

Izél.

ÚJDONSÁGOK.

Személyi hír. Szapora Ferencz ur Radgundból krünkbe érkezett. Klencz klóval kvérebbe.

Szerencsés végű baleset. Dr. Kiss Ferencz megyei főorvos, a remeczi kirándulás alkalmával, egy vasuti kocsiról lebukott és a virágos végére esett, de semmi baja nem történt és bár ágyban fekszik, azért adomázik.

Kedves vendég. A zászló szentelés alkalmával Szeges István szeggyáros Szegedről itt időzött és Bertsey György urnál vacsorázott. A szívélyes házigazda Szeges István szegedi szeggyarost szegfü-szeges kolbászszal és szeges borsóval kínálta meg, tisztelete jeléül pedig egy szegyet vert a szegény szeggyáros szegletes fejébe.

A Körös gyorsasága. Kolozsvárról érkező utasok tegnap reggel 5 órakor hagyták el Csucsánál az áradni kezdő Köröst. Tegnap délután 5 órakor, tehát 12 óra múlva Nagyváradon

még nem emelkedett a folyó. Bizonyosan a körösvölgyi korcsmárosok használták fel a temérdek vizet.

Kiváló figyelem. Szent István királyt névnapja alkalmából Szent László király melegen üdvözölte, mire István azt felelte, hogy : kedves ecsém, nagyot nőj!

NAGYVÁRAD ÉJJEL.

— Szapora Ferencz és Lassu Mátyás ur nyájaskodásai. —

Hó megájj! Ki vagy? Vagy ugy? az tekéntetes ur botorkál itt, alég esmérem meg a nagy setítsígbé.

Micsa blond bszid máne! Még ga sem smer, hát kor ki stenyila smer? Hisz mi rökké tlákozunk a stét czakákon.

Igen de mán olyan rígen nem találkozáék az tekéntetes urral, hogy elfelejtettem az ábrázatát; hun merre tecczet kódorogni?

He he he! brátom. én zony külső szágon vótam még pég Radgundba, a hun nem jan komsz, egészségten legő van, mint Várdon, a hun nem csacsúl a szmáron, hanem rendőr.

Zon, zon, azt pasztalom én, hogy másflé klömb a vlág. Ott van például a csek fővrosa Prág, hol olyan egynes czák vannak, mint a prancsolat; nem olyan grbe gba, mint a Kronuccza; a kvezet pég nem csál tyukszmet.

Nadmajd rend lesz zután mi flénk is; mert késztetí a nagy plotát . . . ley Kálmur a csmőji birkos. Kminy ember, kresztül tud vinn mindent, a mit kar. Hisz mis, hogy lesz vlágosság, meg jó kvezet; makat meg brátom igységys elcsapja a rosi tnács; de meg sérdemlik, a mán szent gaz. Halltam szép röket, olstam a sk betrést; még szrencse, hogy a Kronucczán nem tént sem baj.

Hát instálom hogy történt vóna, én szoktam ott szenderegni nem más, mán pég az én hortygásomtul filnek a bétörök; télen nyáron a Fodor kovács nyugodalmas tornáczcza az én budojárom.

Szípdlóg!

Jóczkát!

S P O R T.

(Lótenyésztésünk érdekében.)

Hervad a mező, sárgul a gyepek; koplalnak a csikók.
Egészségtelen a klíma!

Egyszer hideg van, másszor meg meleg.

A madarászi és margittai csikó telep feloszló félben; a serdülő paripák haza kíváncsognak a kedves mamájukhoz és vágnak vissza az árnyas istállóba; hogyne vágyódnának, hiszen egész nyáron hevültek.

Annyi bizonyos, hogy napszúrást kapott volna mindenik paripa, ha nincs a fakó titkár és nincsen a pej Bertsey.

Weingärtner összefogott a lómasamóddal, feltaláltak egy takaros kalapot, a mely megóvta a zártkörű ménés legelésző tagjait a napsugaraktól; sőt a telivérek tarkójára napernyőt is csatoltak; így aztán egészséges állapotban kerülnek haza a reményteljes növendékek s a melyiket el nem rontá a keh és a pók, azokból lesznek a futók!

Itt a verseny!

Előre, a ki nem dőre!

Gyönyörködve nézzük Mannsberg Ernőt, a bárót, már ő keresi a vak *Kincsemet* és az olcsó *Rárót*.

Megy is feljebb a komfortéblis lovak értéke.

Növekszik az ázsio!

Setreascé! Zsivió!

Bakkra magyar!

Allez happ!

Trapp!

A SZAMÁR.

— Igaz történet. —

A domb tövében, a fenyőfák árnyában, tövises és bogáncsok között legelészett egy bús szamár.

Egyik fület lecsüggeszté, másikat égfelé tartá.

Oldalán egy mély seb tátongott, mely körül százával dongtak a szentelen legyek, de azért nem rugott, nem orditozott a jámbor állat, hanem csendes békeséggel türte a fájdalmakat, csak néha-néha csóválta meg farkát és fejét.

Megsajnálta, oda mentem hozzá és így szóltam: Öreg csacsi miért szomorkodol?

A méla bus jószág egy nagyot sóhajtott, azután beszélni kezdett.

Meg voltam lepve! Egy szamár, a melyik beszélni tud, egy szamár, a melyik az Á B C-ből nem csak az Í-t meg az Á-t ismeri, hanem értelmesen társalog, igazán nagy ritkaság!

Leültem egy vakondok-turásra és füleltem, a vén csacsi pedig fejét magasra emelve büszke önérettel így szólt.

Uram! Én szerencsétlen teremtese vagyok a Mindenhatónak. Magas vérből, hatalmas családból származtam; anyám *Parabola*, atyám *Pompon* volt Granadából, arról voltunk híresek, hogy minden szamarak közt nekünk volt leghatalmasabb fülünk és a mi ősünk hátán koczogott be az üdvözítő Jézus Jeruzsálembé.

Mint ifju, kerültem el Spanyolországból! Elmondjam? ne mondjam, hogy miért?

Elmondom. Bolond, szerelmi história az egész!

Egy jércze csacsi után szöktem át a Pirenéken; e mesalliance miatt anyám vészjósló kiáltozása és atyám átka kísért utamon; mert ideálom egyszerű szalmánhízott nő volt.

Mit hallgattam én átokra, könyörgésre; mikor a búbajos *Dufi*, az én tündérszép menyasszonyom méla szemeiben gyönyörködhettem.

A sweiczi havasok között, szabad hazában, szabad legelőn éltünk heteken keresztül; de eljött az ősz, a levegő hideg lett, hűvös szelek fújtak, fázni kezdtünk.

Életem és szenvedéseim társát féltetni kezdtem. A dér és zuzmara fülünk czimpájára fagyott és *Dufi* köhögni kezdett.

Kétségbe estem, annyival inkább, mert hitvesem családi örömeinek nézett elébe.

Elhatároztam tehát, hogy elköltözünk enyhébb éghajlat alá, Olaszországba.

Ugy lett!

Kilencz napi poroszkálás után *Mantuába* értünk, hol egy hirneves állatorvoshoz állítottunk be. Én mint aféle Spanyol nemes, bemutatam magam; elmondtam, hogy atyám *Pompon*, anyám pedig *Parabola*, abból a nagy családból, melynek ősatyja a Megváltót hordozta hátán; elpanaszlám, hogy nőm sorsa felett kétségbe vagyok esve és ha a doktor ur megmenti az én angyalomat, az esetben felajánlom honoráriumnak arany szegekkel kivert, ezüst patkóimat.

A kegyetlen doktor gunyosan nézett rám és nőmre, azután pedig intett famulusának, kötőféket húzatott mindkettőnk fejére és így szólt:

Buta szamarak, rabszolgáim vagytok; Itáliában nincsenek szabad csacsik; itt az ilyen állatok talyigát húznak.

Rabok lettünk!

A veszett rossz kosztón sovánkodni kezdtünk; *Dufimat* keservesen gyötörte a száraz keh, én pedig olyanokat rugtam bánatomban, hogy majd széthullott a talyiga kereke.

Egy alkalommal Dufikát kivezették az istállóból és csak a bőrét láttam ismét a sintér kerítésén.

Majd megrepedt a szívem és olyan fájdalmasan zokogtam az I—Á-t, hogy másnap felhőszakadás lett Mantuában.

A nagy zivatarban lesujtott az Isten haragja és a villám nyakon csapta az én gazdám, a lódoktort.

Hagyatékát felosztották, de mivel csak magam voltam számár, az örökösök nem tudtak rajtam megsztokodni és elárvertek.

Egy természetes kucséber vett meg a licitáción hat líráért.

Engem, Pompon és Parabola ivadékát, hat líráért adtak el; iszonyu megaláztatás! hallatlan szégyen! Kék vérem felforrt és nemes homlokomon gyöngyözött a verejték.

A hitvány ember egy kosarat kötött hátamra, mely telve volt datolyával, narancssal, figével és citrommal.

Első haragomban földre feküdtem a déli gyümölcs-csel, de a kegyetlen kucséber egy szeges bottal értésemre adta, hogy nem használ semmit a makranczoskodás.

Beláttam szomorú helyzetem, bele nyugodtam sorsomba és neki indultam a nagy útnak.

Bérczeken, rónákon, idegen országokon keresztül ballagtunk.

Hosszas vándorlás után végre elértünk *Nagyváradra*.

Itt a városi főkapitány elnyerte a gazdám kosarát és a kétségbe esett kucséber azt mondá, hogy ha már nincs kosár, akkor a számárra sincs szüksége, tehát elad.

A nyalka főkapitány kapott a vásáron; mert éppen akkor szervezték a nagyváradai rendőrséget s mivel magas származásom megtudta, tenyerébe csapott a kucsébernek és tiz darab aranyat adott értem.

Ah, milyen boldog voltam! Ismét éreztem, hogy a granadai ősök ivadéka és nem valami közönséges csacsi vagyok; de új gazdám, a főkapitány ur is büszke volt reám; mert mikor hátamra pattant, tele torokkal dalolta, hogy:

Nem találtam magam alá paripát,
Elnyertem én a kucséber szamarát.

De reményeimben csalódtam, mert a derék fő ur oly kegyetlenül sarkantyuzott, hogy csupa seb lett az oldalam.

Azonban ezt még kiállottam volna, de az már aztán végkép befűtött az egészségemnek, hogy hűvös éjszakákon keresztül kellett áldogálnom a kassziros frájlák ablakai alatt.

Nem állottam ki sokáig a hivataloskodást, én is kehes lettem, mint a kedves, a megboldogult *Dufi*.

Három állatorvos tartott felettem consiliumot és egyhangulag megállapították a tüdővést és száraz kehet.

Kedves gazdám először sintér kézbe akart adni, de azután buzavirág színű szemével reám nézett, megszánt és nyakamba csapta a kötőféket.

Ismét szabad, ismét magam ura lettem.

Pókos lábakkal, vérző sebekkel borítva neki indultam a világnak.

Ősztönöm ide hozott a fenyvesek közzé; azt hívém, hogy beteg tudómnak enyhülést, gyógyulást ad a *„tülevelü fák”* illatos balzsama.

Csalódtam ebbe is!

Ugy látszik, hogy atyám átka síromig kísér; sejttem, érzem, nem sokára üt a végső óra és ha ön nem látott még döglött szamarat, jöjjön el ide a bogáncsok és tövisek közzé, ejtsen hült tetemeimre egy meleg könyvet és írja meg a granadai atyafiságnak, hogy utolsó sóhajtásom is *Dufi* volt.

F E L S Ū L É S.

(Román cz.)

Pénteki nap volt az;
Nem hiába péntek,
Máskor ilyen dolgok,
— Szent igazat mondok —
Soha sem történtek.

Egy levelet kaptam,
„Poste restant“ még hozzá,
Nézem elől-hátul,
Kitől jön? „Csalfá“-tul?
Oh csak jó hirt hozzá!

Rózsaszín levélke,
Fáin szagot áraszt.
Szentírásnak hittem,
Pedig bizony Isten
Olvasni is kár azt.

No de már elmondom,
Ez volt benne rendre:
„Szeretlek, bár titkon,
Tovább ne add titkom,
Szívemnek szerelme!”

„Péntek este tudd meg,
Ha jó lesz az ájer,
Ott találhatsz engem
A kioszkkal szemben;
A jel lesz: kék slájer.”

Alig hogy a nap már
Pihenőre tére,
Gyorsan befordultam,
Kissé elfogultan,
A Széchenyi-térre.

Keresem a slájert
A kijelölt széken.
Megvan! . . . amott ül ni!
Oh jaj, így felsülni!
Hisz a — feleségem.

Dogács.

Nyilatkozat.

I.

Alólirottak ezennel kinyilatkoztatjuk, hogy az iparos banquettre *Hillinger Lipót* vendéglős az ezüst evőeszközöket nem tőlünk vásárolta.

Nagyvárad, 1891 augusztus 21-én.

Lukács István
Bartsch
Kolozsvári } *Sándor*
és *Laczkó testvérek* utódai
aranyművesek.

II.

A fenthi nyilatkhuzatra sak aszt fhelelek, hodj én az eszczajgut nem Nadjváradból, se nem Kukhin-Khinából, hanem szhőlő városomhoz khépest Phak-fungiából szhukhtam váshárulni.

Jedzek thiszthelettel

Hillinger Lüpót,
Ruzsabukor és Fheketé Soss.

ÉDESSEGEK.

— Feltáalja Rusz Károly. —

Jesszusom!

Uty fáj a jopp karom, te nem asz öleléstől, hanem a tyúrástól mek a kafarástól.

Előkelő ebétekre kellett készülni. Mintenüfé én szállitom a tészttát és a fatylaltot.

A Stefani páróné naty ebétet atott; a meltósákos asszonynak nefenapja folt!

Szulecz, krém, fatylalt, hapos rolló és sokféle poszpász került ki az üzletempől.

A tüzszoltók is ott foltak a tinén, képszelem, hoty oltotta a tüzszet asz én fatylaltom; mert — ah — én is önkéntes tüzszoltó foltam, mík pírtam a fízi puskát.

A Meszey Miskát, a tüzszoltók fejetelmét láttam a naty epét után, csupa krém folt a fényes etyenruha és asz értemjel; a Heketüs Kézának pedig a füle töfén csorkott vékik a hap; pizsonyosan a csákójápa tette a rollót.

Jesszusom! Hoty lehet asz?

Persze szavarpa folt a Heketüs.

Gracziósz ety asszony is a páróné; ikaszi fejetelmi alak; te úgy látszik, hoty a szászló-anyák mint fejedelmi alakok; a Sal királyi tanácsosné ő natysáka is ety imposáns jelenség.

Hosszá is én szállitom asz étessékeket.

Vremán mosszió!

Püszke is vatyok a sosietásra. Asz asz iszé, asz a Müller natyon hátra maradt a kifivel!

Uty kell neki!

Natyon helyes tolog! A ki pék, letyen pék!

Én már csak tartom makam, mint két csó tenkeri a sákpa.

Apropó! Itt folt a ketyelmes ur, Tisza ő natyméltósáka; sajnos elkerült; nem jött el hosszám, én is elmonthatom, mint a *„jékbe hütött tyermek*», hoty:

Nincs senki, a ki montaná, üssük el!

Smüle kereskedik.

— Jó tanácsok. —

Thonácsolok neked valamit Smöhle! Ha feljebb megy a bóza ára, vidjazz: vedjél sakat, de mikor érzi a te órod a *baisse*, akhar adjál el hirtelen, mert a magasból leputtyan.

*

Smöhle! Mikhar leszel te edj direkthor az áróraktártúl; thegyed magad böszkhének, fel ne állj a fhuthelbúl, akár milyen ór khuczog az ajtón, mert a khinek van phíz, annak böszkhének kell lenni; ez a psött!

*

Njaron szholodj a gscheft után ueska rukba; thélen eredj szojarénba finum frakkba és eshinálj juh parthént, akhar baldagólsz.

*

Ne khültsd a phénzt khoczér jánokra, hanem fhekthesd bele khüküruczbe, mert a ján irtike eshükken, a khükürucz pedig emelkedik.

*

Ha lesz nekhed edj fhelesig, tsókold meg, ha phénzt khir, fardólj el és haragodj!

*

Vidjazz a thözre, ha nem vadj bizthusitva, örölj a thöznek, ha asszekhoráltak. Smühle thonujj!

JRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

— Özvegy Etsedy Albert költeménye. —

SCHLAUKH LÖRINTZ

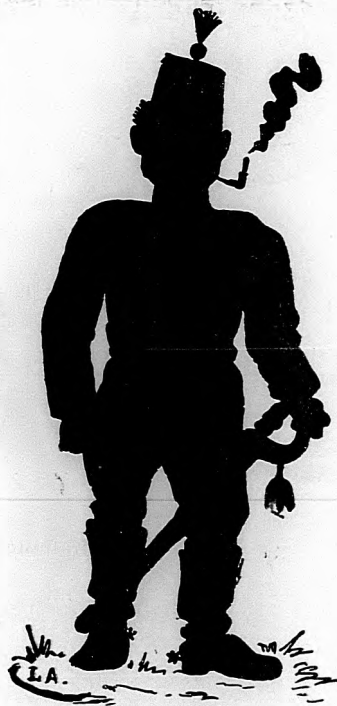
kegyelmes urho.

Kegyes szívü lelki pásztor,
Tisztel téged a ki lát,
Éljent mondvá tizszer, százszor,
Én is azt mondom, vivát!
Segítője a koldúsnak
A nagyvárad püspök,
Nem kell lenni nála búsnak,
Mert hullnak az ezüstök.
Ha látja ő a nyomorgót
Rögtön segít a baján,
Ad pénzt, melyen papramorgót
Lehet venni szaporán.

Ámde a nagy palotába
Nehéz bejutni nagyon,
Mert a szoba ajtajába
Egy pár apró szent vagyon.
Svájger Rezső, Fetszer Antal
Mindig ottan állanak
S nem lehet e két kis pappal
Birmi; mert kiáltanak.
Egyszer képet vittem oda;
Azt hívém, kapok kincset;
De azt mondták: nekem soha
Nem nyitnak ők kilincset.
Én is rögtön irtam s tettem
Egy levelet postára
És őket feljelentettem.
A világnak csúffjára
A püspök ur méregbe jött.
Hogy engem mért üztek el?
Fetszer urt és Svájger Rezsőt
Maga elé hitta fel.
Másnap meg is nyilt az ajtó,
Én a képet felvívém,
Markom nyomta egy nagy bankó
S én eltettem, el biz én!

Hatvágás.

— Neki ereszti Káplár ur Bordás. —

Főherczeg járásra
kell rukolni az kato-
naságnak; puczulni
kell a lút a huszár-
nak, a bakkancsot a
pocsolya kerülőnek.

Hej meg is kénoznak
bennünket a tiszt
urak.

Reggeltül estig egze-
czéroztat bennünket
kapetány ur Sebetic.

Velünk együtt mar-
sol hadnagy ur Klobu-
sóczky, meg hadnagy
ur Nyiry, a ki rezor-
bista; csak pacczió-
bul riktolt bé; de ja-
zir tuggyá, hogy kell
csábétani a nőt huszá-
rosan.

Hej lesz is gyönör-
ködés a kirukkoláskor, ragyog a sok szébli, meg a
czobajányok szeme velága.

Hadd ragyogjék, mint az esellag; mert hát csak
huszár az huszár, nem bornyubőr czipelő topron-
gyos baka.

Riktáj; mars!

A szigorú szolgabíró.

Moszt már annyit mondok, hogy ne szemtelenkedjétek, hanem pusztuljatok ész kerüljétek, mert elmúlt augusztus 15-ike; vége a tilalomnak, halál a núlakra. Az én járásom területén szabad a pukkantász!

E L E M É R.

Nyalka legény Eleméter,
A bajusza másfél méter;
Minden este hatszor, hétszer,
Csókolózik Eleméter.

De megharagszik rá Péter
S karddal hozzá sujt vagy kétszer;
A bajuszból hull egy méter
És kusza lesz Eleméter.

Régi dolog.

Cincinatus a tógába,
Kánkánt lejtett a korcsmába,
Mikor a cigány húzott tust,
Oda adott tíz obulust,
Gyötörte a katzenjammer;
Részeg volt a vén gazember.

A szerkesztő postája.

Sz. S. (Helyben.) Köszönjük! Igen jól patog. Kivánságához képest cselekedtünk. — **K. I.** (Örvénd.) Elolvastuk és elégettük. Nagyon pikáns dolog; ki tudná azt meg-símitani? Jajajaj! **Sz. Sz. K.** A t. példányt megindítottuk. **Cajus.** Nem fél a haragvó Jehovától, hogy a fűzfára akad?

H I R D E T É S E K.

Hönigsberg N. F.

fűszer-, festék, anyag- déli-gyümölcsök- és csemege-borok kereskedése
a „Fehér kutyához“,

Nagyváradon, Szent-László-tér.

Megérkezett 1000 üveg *** Cognac Dubonn et Martin j. Co.
Cognac 1 üveg 1 frt 20 kr.

A C O G N A C.

Vutkit iszik minden orosz,
Bizony pedig az nagyon rossz.
Pálinkát kortyol az oláh,
Fejjel bukik az ágy alá.
Pezsgőt pukkant a frank, sokat,
Szórja is ő a frankokat;
De ki okos, **cognacot** kér,

Attól tisztul és forr a vér.
Nem csinál az migrainet, fejbajt,
Ha pénzed lesz, kóstold meg majd.
Dicső ital, nem is drága;
Torkod, géged, ki nem rágja;
Rajta tehát, töltsd pohárba,
Hogy ne veszzen cseppje kárba.

Langyosi

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,

KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRÓDAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON.

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

*

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD“ NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

•••••

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.